

עפ"ת 34305/10/14 - יהושע פרדו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 34305-10-14 פרדו נ' מדינת ישראל
ת.ז. 3169-08-14
022611289
06 נובמבר 2014

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער
נגד
המשיבה
יהושע פרדו
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המערער - עו"ד שי גלעד

ב"כ המשיבה - עו"ד כנרת מור

המערער הופיע

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

ביום 01.03.13 מונית מ.ר. 85-732-25 עברה עבירת מהירות, נהיגה של 71 קמ"ש במקום 50 קמ"ש בשטח עירוני, עבירה של ברירת משפט.

הקנס על עבירה זו הוא 750 ₪.

מאחר והרכב רשום היה על שם המערער, מר פרדו יהושע, נשלחה אליו הודעת ברירת המשפט. על-פי טענתו של המערער באותו זמן, המונית הייתה ברשותו של אדם אחר שעל-פי הסכם שכירות נהג במונית, אותו אדם שמו אפק אברהם.

הדברים אינם כל-כך פשוטים - המערער אינו בעל המונית, המערער הוא רק בעל הזכות הציבורית לעניין המונית. המונית עצמה היא בבעלותו של הנהג אפק אברהם, אך על-פי הוראות משרד הרישוי דאז הרכב היה רשום במשרד הרישוי על שם בעל הזכות ולא בעל המונית.

היום, על-פי תיקון 109 ותיקון 64 לפקודת התעבורה, תירשם ברישיון המונית גם זהותו של בעל המונית.

אם זה היה המצב המשפטי עובר לרישום הדו"ח, הנהג ברכב במקרה שלנו היה מקבל את הדו"ח ולא המערער, ולא היה נוצר קושי.

במקרה שבפנינו, עובר לקבלת הדו"ח, העביר המערער אותו אל מר אברהם אפק, שהתבקש ליטול את האחריות. מר אפק שילם את הקנס בצדה של העבירה, אך לא פעל לשינוי השם ברישומים באשר למבצע העבירה, כך שהנקודות נרשמו לחובתו של המערער. עסקינן בנקודות על-פי שיטת הניקוד על-פי סעיף 69א' לפקודת התעבורה.

המערער לא עקב ובא-כוחו אף מסכים שהתירשם בכך שלא עקב אחרי התנהגותו של מר אפק אברהם. בסופו של יום הפנייה למשטרה לשינוי זהות העבריין בדו"ח הייתה באיחור שלא על-פי ההוראות הקבועות בסעיף 229 לחסד"פ, ולכן המשטרה דחתה את הבקשה להסבת זהות העבריין בדו"ח. הבקשה הוגשה על-ידי בא כוחו של המערער רק בחודש מאי 2014.

ביום 07.07.14 המשטרה הודיעה לב"כ המערער שאיננה נעתרת לבקשתו בנסיבות, וכי עליו לפנות לבית המשפט, ולכן נעשתה פנייה לבית המשפט לתעבורה בת"א-יפו [לפני כב' השופטת ש. קריספין-אברהם], אשר החליטה לדחות את הבקשה תוך שהיא מסתמכת על הפסיקה הנוהגת.

התוצאה היא, ואדגיש, הדבר על-פי הפסיקה, בין היתר, של בית המשפט העליון, שלמרות שהקנס שולם על-ידי נהג אחר הנקודות נזקפו לחובתו של המערער, אשר צבר מספיק נקודות כדי לחייב אותו לעבור קורס נהיגה נכונה.

המטרה של הערעור, בסופו של יום, כפי שהייתה מטרת הבקשה בבית משפט קמא, היא להסיר את הנקודות נשוא העבירה הזו מרשימת הנקודות של המערער. אומר, שמבחינה עניינית הדרך הראויה להסיר את אותן נקודות הייתה פנייה מתאימה למשרד הרישוי, ובמקרה של דחייה בקשה כזו היא בעתירה מנהלית, אבל לא זה הדין ואפנה לבג"צ 8558/07, **חדד נ' משטרת ישראל ואח'** (טרם פורסם, 14.10.07).

אכן, כאשר בוחנים את סעיף 130(ח) לחסד"פ, אין ספק שהמערער לא הציג כעמדת המדינה וכקביעת בית משפט קמא סיבה מוצדקת לאי-התייצבותו, ובמישור של הבקשה שבפנינו לאי פנייה בזמן למשטרה להסבת הדו"ח, אבל בנוסף לשאלת הסיבה המוצדקת מורה אותנו שיש לבחון גם את השאלה האם יש חשש לקיומו של עיוות דין.

הנני סובר, על-פי החומר שהוצג בפניי, הכולל את תצהירו של המערער ואת ההסכמים עם הנהג ברכב, כך פני הדברים, עם הטענה שהנהג טען בפני המערער שהרכב נשרף וגם המסמכים ואי-שיתוף הפעולה עמו, שאף מבחינה פרוצדוראלית לא נפל פגם בהחלטתו של בית משפט קמא והגם שעקרון סופיות הדיון הוא עקרון חשוב מאוד, עדיין הצדק והחשש לגרימת עיוות דין יש לה משקל מה ובנסיבות תיק זה, הנני נעתר לערעור תוך חיוב המערער בהוצאות.

במקרה שלפנינו הקנס כבר שולם. אפילו תתעורר שאלת התיישנות במידה ויהיה צורך להגיש כתב אישום חדש נגד הנהג

האמיתי, ככל שאפשר, ה"הפסד" לאינטרס הציבורי יהיה בכך שהנקודות נשוא העבירה הספציפית לא תהיה להן כתובת. כאשר מבקשים לאזן בין שתי הרעות, ענישת אדם חף מפשע אל מול אי-מציאת כתובת הנקודות, נראה שכל אדם בר-דעת יסכים מה חשוב יותר.

הנני מקבל את הערעור. התיק יחזור לבית משפט קמא לניהול משפט האם המערער אשם או לא אשם. זאת יש לעשות, כמובן, לאחר שהמדינה תגיש כתב אישום נגד המערער במידה ותרצה וכך יעשה, ואז יוכל המערער להוכיח כי לא נהג. המדינה גם יכולה לבחור להגיש כתב אישום נגד הנהג האחר, כמובן לא אתערב בשיקוליה.

המערער יישא בהוצאות המדינה בסך של 500 ₪, אותם ישלם תוך 45 יום במזכירות בית המשפט לתעבורה בת"א-יפו.

**ניתן והודע היום, י"ג מרחשוון
התשע"ה, 06/11/2014, במעמד
הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט**

הוקלד על ידי נופר דוידי